

ninl määrne muld minno ütšörd kattap, ent kui ma ennege se päle wõi lota, et sinno käsfi minno ärratap, siš om egga kottus hä, sest Ma om figin paigun sinno pärralt.* Kui pärramene wärs laulti, nakkati ferriko kella löma ninl wöeti kirst ülles ninl kanneti sure ferrikoläwwe ette, kos ökwa altari wasta ferriko een haud olli kaiwetu. Sinna panti raam kirstoga saisma ninl oppetaja üttel juttust ninl tallit matmise luggu kiil täwweste önnistuse sönnuni ärra. Ent kottus olli wöeras, mansaisja wöera, matmise luggu wöeras. Kiil läsiwa ärra, minna ütšinda jäije saisma ninl lastfi lastilt sedda laulu laulda: „Jesus, ke mo lotus om,“ seni kui haud olli kinnis mattetu. Hawwa pääl satte ma pöhwili mahha ninl palfi Jummalat ninl paron Kahlen toet minno ninl weije mo kulla taggast. Temma tahtse ka matmise kullu kanda, ent minna ütli tälle, et koggodus ommale kaddonu oppetajale ni rohkest om andnu, et täl willand om, kui sedda matmise päle kullutetas, mes reistmise kullust pärrajänu. Minna kinsti rahha ferrikule, lauljile, massi kiil kohto ninl Paapsti-üsu ferriko kullu ärra, kiil paron Kahleni läe läbbi, ke wimast tallitust ärratallit, ehk temmal kül töisel päiwal ärraminnet olli ommastide mannu, sea tedda odiwa. Temma läts ärra ninl minna jäije ütšinda pärra ninl olli haige. Lina purgemeister last minno henne mannu kutsu ninl and kaddonu oppetaja rahha ninl trošfi mo kätte. Rahhast olli paljo mahha arwatu se päle, mes kaddonu omma haigewote pääl olli tarwitatu, ninl laulatuse sörmus olli ärrawar rastetu. Wiis tundi läts purgemeistre man ollen ärra, ninl kui ma kulla taggastulli, jäije mo ni haiges, et ma öse tahtse ärrakoolda. Kes nüüd minno kolu kehha olles ärrawinu? kes mo rahha ninl hääd olles omma hole alla wötnu? Minna sadi omma wannamori Schönbergi kulla, kos mo abbikaas hengap, ninl käsfi mul sääl korterit ürida.

Schönbergi kulla oppetaja prowwa, Hänichen nimmi, tulli ešfi mo pärra ninl weije mo omma maia. Sääl anti mulle ütš kamber, kelle wöerüsfest ütš wäikene us kabbeli päle wäljaläts, ökwa sinna paika, kos mo armsa abbikasa haud olli. Oh, kuis olli ma tennolil se eest! Paron olli möisaherra aidnilo palganu ninl läpa lastnu turbidega katta ninl lille ümbrezöri istutada, ni et koolja haud sugguke kolle es olle, enge wäga röemsa wäljanälit. Minna kaije warra hommungust öddanguni üttest wäikust akna-kesest läpa päle ninl istse saggede temma een ehk olli Jummalat pallelden temma een pöhwili maan. Siin Saksamaal, kos koggoduse wäikese omma ninl egga ajastaja mitte ennamb kui 10 ehk 20 kooljat üle koggoduse ei matteta, om se wiis pea figin paigun, et kooljahawwa ferriko ümber kaiwetas ninl oppetaja ešfi ka liggiförran ellap otsego keskel koolnuide sean. Egga päiw lödi ferriko kella hommungo-palwusele, ldunale ninl öddango-palwusele kolimajjan, mes ka kabbeli pääl saisap. Kolm päiwa olli ma oppetaja Hänicheni majjan paigal ninl leüfe sääl hüwwi innemiste sean ninl mo armsa kaddonu abbikasa hawwa man rahho ommale söamele. Eis tulli mo welli, oppetaja Moriz Peterburist, kellele ma Sodenin lina olli kirjutatu, ninl weije minno Perlini, kost prohwesser Friedländer, ütš wanna söbber Tartust, minho auroidllaga Königsbergi saat. Enne ärraminnet tallitime weel ütte mälletuse kiwwi hawwa päle, mes oppetaja Hänichen ütte munstri pärra toot laske zaggada. Mo poig kirjutap mulle Riias, Tarto koggodus tahtwat omma oppetaja kehha laske wöeralt maalt koddö tuwwa. Ma pelga, et se ei tabha lördaminna. Ma lasse parremb ütš kiwwisammas Tarto kabbeli pääl üllesäeda üttest mälletuses neide sean, sea omma armoga ninl usutawusega temmale ellun hääd teggiva ninl ka surman tedda weel hämelega mälletawa. Üttelge sedda koggodusele; ja üttele